

mun. Chișinău, str. P. Rareș, nr.18,
Republica Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+ 373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Chișinău, P.Rareș, 18 street,
Republic of Moldova, MD-2005,
tel./fax:(+373 22) 218768
e-mail: info@csj.md

Nr. 3-6/19 din 08.02.2019

**Domnului Mihai Poalelungi
Președintele Curții Constituționale a RM**

Prin prezenta, în baza încheierii din 25 ianuarie 2019, Colegiul Curții Supreme de Justiție vă expediază cererea lui Eugen Popovici cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eugen Popovici împotriva Consiliului Superior al Magistraturii ce vizează anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr.522/24 din 13 noiembrie 2018 cu privire la demersul Procurorului General, Eduard Harunjen, referitor la suspendarea din funcție a unui judecător.

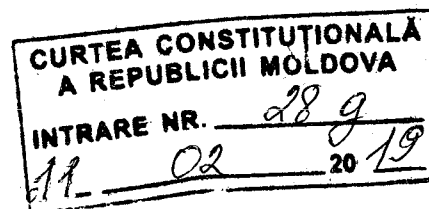
Anexă: copia încheierii din 25.01.2019, sesizarea adresată Curții Constituționale a RM.

Cu respect,

**Președintele Colegiului civil,
comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție**

T.Vieru

Ex: T.Bradu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ a REPUBLICII MOLDOVA

SESIZARE
privind excepția de neconstituționalitate

**depusă conform prevederilor art.12/1 Cod de procedură civilă și art.135 alin.
(1) lit.a) și lit.g) din Constituție**

I – Autorul sesizării

1. **nume – Dumneanu**
2. **prenume – Radu**
3. **funcția – Avocat**
4. **adresa – Republica Moldova, mun.Chișinău, str.N.Sulac 4 ap.129**
5. **tel. – 078528475**
6. **numele și prenumele reprezentatului – Eugen Popovici**
7. **ocupația reprezentatului – Judecător**
8. **adresa reprezentatului – mun.Chișinău, str.Independenței 20/2, ap.26**
9. **tel. reprezentat – 079084639**
10. **fax reprezentat –**
11. **–**

II – Obiectul sesizării

12. Prezenta sesizare are ca obiect - solicitarea de verificare a corespunderii constituționalității a prevederilor art.200 alin.(1) și alin.(3) Cod de procedură penală și prevederilor art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului, deoarece contravin flagrant prevederilor art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a prevederilor art.43, art.54, art.114 art.115 alin. (1) și (3) și art.123 alin.(1) ale Constituției Republicii Moldova

III – Circumstanțele litigiului examinat de instanța de judecată

13. La moment, judecătorul Eugen Popovici este suspendat din funcție, fiind acuzat într-o cauză penală, în care urmărirea penală este efectuată de către Procuratura Anticorupție, de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.30, art.33, art.42 alin.(2) și alin. (4), art.45, art.243 alin.(2) lit.b), art.243 alin.(2) lit.b) și art.324 alin.(3) lit.a) Cod penal.

Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii de suspendare din funcție a fost contestată cu plîngere în ordinea art.200 alin.(3) Cod de procedură penală la judecătorul de instrucție și cu cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ.

Contrar prevederilor art.200 alin.(3) Cod de procedură penală, care prevede expres dreptul persoanei față de care s-a aplicat măsura procesuală de constrîngere sub formă de suspendare provizorie din funcție, judecătorul de instrucție Sergiu Ciobanu a dispus respingerea ca inadmisibilă a plîngerii lui Eugen Popovici, fără a-l cita și fără a examina cererea participantului la procesul penal de a ridica excepția de neconstituționalitate. Pentru dispunerea respingerii cererii ca inadmisibile (*soluție care nu este prevăzută de Codul de procedură penală*), în mod arbitrar s-a indicat că Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii ar avea calitatea de lege specială în partea ce se referă la suspendarea unei persoane din funcție în legătură cu acuzarea de comiterea de către aceasta a unei infracțiuni.

Examinarea cererii de contencios administrativ a judecătorului Eugen Popovici a fost programată pentru data de 13.12.2018 de către Curtea Supremă de Justiție, cauzei respective acordîndu-i-se numărul de ordine 3d-24/18.

13.1) Pentru a se dispune suspendarea a judecătorului Eugen Popovici din funcție de

către Consiliul Superior al Magistraturii, în demersul Procurorului¹ General s-a indicat că acesta are calitatea de învinuit și că este acuzat de comitere pretinsei fapte prejudiciabile precum că a primit prin intermediul avocatului Serghei Șteliman suma de 2000 EURO de la rudele unui inculpat, cauza căreia se afla în procedura sa, pentru a-i schimba măsura preventivă și pentru a aplica față de această persoană o pedeapsă non privativă de libertate, precum și că, pentru a tăinui și deghiza originea banilor primiți, prin intermediul soției sale a organizat convertirea banilor primiți ilegal la filiala nr.9 a BC „Fincombanc”, prin intermediul serviciilor de schimb valutar, obținând echivalentul a 39080 lei.

13.2) Totodată, pentru a dispune aplicarea măsurii procesuale de constrângere de suspendare din funcție a judecătorului Eugen Popovici, atât în demersul Procurorului General, cât și în hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii², în calitate de circumstanțe de drept, care permit suspendarea din funcție a unui judecător, s-a făcut referire la prevederile art.200 alin.(3) Cod de procedură penală și la prevederile art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului.

IV – Expunerea pretinselor încălcări a Constituției și a argumentelor în sprijinul acestor afirmații

14. Prin prezenta sesizare, se solicită Curții Constituționale a Republicii Moldova verificarea corespunderii cerințelor Constituției a sintagmelor a dispozițiilor prevederilor art.200 alin.(1) și alin.(3) Cod de procedură penală și art.24 alin.(1) lit.a) a Legii cu privire la statutul judecătorului, deoarece, la părerea apărării contravin flagrant prevederilor art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a prevederilor art.43, art.54, art.114 art.115 alin.(1) și (3) și art.123 alin.(1) ale Constituției Republicii Moldova.

14.1) Cu referire la lipsa de constituționalitate a prevederilor art.200 alin.(1) Cod de procedură penală se impune mențiunea că această normă de drept nu prevede nici perioada de timp pentru care se aplică măsura procesuală de constrângere sub formă de suspendare provizorie din funcție și nici periodicitatea verificării temeiniciei și oportunității menținerii acesteia, prin prisma raportului de proporționalitate dintre interesele urmărit și ingerința admisă în drepturile persoanei.

La acest aspect, în Hotărârea Curții Constituționale nr.19, pronunțate la data de 03.07.2018, s-a indicat expres faptul că, citez: „50. Curtea menționează că dreptul fiecăruia om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle, prevăzut de articolul 23 din Constituție, implică adoptarea de către legislator a unor reguli procedurale clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile. De asemenea, articolul 54 din Constituție cere ca restrângerile drepturilor să fie prevăzute de lege. Legea trebuie să respecte standardul calității.

1 Până în prezent, deși are calitatea de învinuit, judecătorului Eugen Popovici nu i s-a adus la cunoștință nici o ordonanță din care să rezulte calitatea de membru al grupului de urmărire penală a Procurorului General, calitate care i-ar fi dat acestuia dreptul de a înainta demersuri în cauza respectivă

2 În care, în mod expres, s-a indicat că s-a solicitat și s-a aplicat măsura procesuală de constrângere de suspendare din funcție

51. În acest sens, Curtea reține că, pentru a corespunde celor trei criterii de calitate (accesibilitatea, previzibilitatea și claritatea), norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei într-o anumită situație, persoana poate pretinde în mod justificat că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o asemenea interpretare, norma care nu corespunde criteriilor clarității este contrară articolului 23 din Constituție, care statuează obligația statului de a garanta fiecărui om dreptul de a-și cunoaște drepturile.

52. În acest context, Curtea reține că conținutul actului normativ trebuie să-i permită persoanei interesate să prevadă în mod rezonabil conduita pe care trebuie să o adopte, claritatea și previzibilitatea fiind elemente sine qua non ale constituționalității unei norme.

53. Curtea Europeană a notat că nu este eronat, în sine, ca statul să aplice diferite măsuri preventive care limitează libertatea unui acuzat pentru a asigura desfășurarea eficientă a urmăririi penale (a se vedea *Fedorov și Fedorova v. Rusia*, 13 octombrie 2005, § 41). Totuși, acesta trebuie să aibă parte de garanții. Astfel, previzibilitatea legii este în strânsă legătură cu garanțiile unui proces echitabil, care sunt concepute pentru a evita plasarea unei persoane, pentru o perioadă îndelungată, într-o stare de incertitudine referitoare la situația sa (a se vedea *Nakhmanovich v. Rusia*, 2 martie 2006, § 89; *Hajibeyli v. Azerbaidjan*, 10 iulie 2008, § 51).

54. Curtea constată că măsura preventivă a obligației de a nu părăsi țara este prevăzută de lege (articolul 178 din Codul de procedură penală), fără a fi prevăzută o durată maximă totală pentru aceasta. ...

56. De asemenea, Curtea observă că articolul 195 alin. (5) pct. 1) din Codul de procedură penală prevede că măsurile preventive încetează de drept la expirarea termenelor prevăzute de lege ori stabilite de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată, dacă nu au fost prelungite în conformitate cu legea. Din interpretarea normei sus menționate în spiritul echității în contextul dispozițiilor articolului 195 din Codul de procedură penală în ansamblul său, reiese necesitatea existenței în cuprinsul legii procesual-penale a termenului pentru care poate fi dispusă fiecare măsură preventivă, indiferent de natura sa privativă sau neprivativă de libertate, fapt pe care legislatorul nu l-a prevăzut în cazul măsurii preventive a obligației de a nu părăsi țara. ...

58. Curtea reține că lipsa prevederii unei durate maxime de aplicare a măsurii preventive sub forma obligației de a nu părăsi țara constituie o omisiune legislativă contrară Constituției.

59. În acest context, Curtea reține că, fiind în prezența unei omisiuni legislative și în virtutea rolului său de garant al supremației Constituției, nu poate ignora viciul de neconstituționalitate existent, deoarece tocmai această omisiune este cea care generează, eo ipso, încălcarea dreptului constituțional al persoanei de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. ...

61. Prin urmare, din interpretarea în spiritul echității a normelor procesual-penale care instituie termene pentru aplicarea altor măsuri preventive se impune necesitatea reglementării în articolul 178 din Codul de procedură penală a termenului maxim pentru care poate fi dispusă măsura preventivă a obligației de a nu părăsi țara.

62. Curtea relevă că acest remediu procedural va asigura un echilibru corect între interesul public și cel individual. Prin urmare, măsurile preventive au un caracter excepțional, inerent restrângerilor exercițiului drepturilor sau libertăților fundamentale, iar aceasta implică, în mod necesar, și caracterul lor temporar, limitat în timp”.

14.2) Cu referire la lipsa de calitate a prevederilor art.200 alin.(3) Cod de procedură penală în raport cu normele constituționale invocate, se impune luarea în considerare că această normă de drept permite aplicarea măsurilor procesuale de constrângere, contrar prevederilor art.114 art.115 alin. (1) și alin.(3) și art.123 alin.(1) ale Constituției Republicii Moldova.

Mai mult ca atât, norma dată permite dispunerea aplicării măsurii procesuale de constrângere de către persoane de drept public și privat, care nu au acces la materialele cauzei penale și nu au nici dreptul și nici posibilitatea de a aprecia respectarea proporționalității între interesul urmărit și ingerința admisă în drepturile persoanei ocrotite de Lege.

14.2.1) Astfel, art.1 alin.(3) Cod de procedură penală **„Organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sînt obligate să activeze în așa mod încât ... nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ...”**.

Potrivit prevederilor art.197 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală, suspendarea provizorie din funcție este o măsură procesuală de constrângere, „... **care poate fi aplicată de organul de urmărire penală, procuror sau judecător**” și are drept scop asigurarea ordinii stabilite de prezentul Cod privind urmărirea penală, judecarea cauzei și executarea sentinței.

Făcând referire la procedura aplicării măsurii procesuale de constrângere sub formă de suspendare provizorie din funcție, consider relevante prevederile art.177 alin.(1) Cod de procedură penală, care prevăd expres că, citez: **„Referitor la aplicarea măsurii preventive procurorul care conduce sau efectuează urmărirea penală emite, din oficiu sau la demersul organului de urmărire penală, o ordonanță motivată. În ordonanță procurorul se indică fapta care face obiectul bănuirii, învinuirii, prevederile legale în care aceasta se încadrează și pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârșită, necesitatea aplicării măsurii preventive, precum și faptul dacă bănuitul, învinutului, inculpatului i s-au explicat consecințele încălcării măsurii preventive”**.

Prevederi relevante în acest sens conține și art.255 alin.(1) Cod de procedură penală, care indică, citez: **„În desfășurarea urmăririi penale, organul de urmărire penală, prin ordonanță, dispune asupra acțiunilor sau măsurilor procesuale în condițiile prezentului Cod”**.

La fel, potrivit prevederilor art.304 alin.(1) Cod de procedură penală, **„Temei pentru începerea procedurii de autorizare a efectuării acțiunilor de urmărire penală, măsurilor speciale de investigații sau aplicării măsurilor procesuale de constrângere îl constituie ordonanța motivată a organului investit cu astfel de împuterniciri, în conformitate cu prezentul cod, și demersul procurorului prin care se solicită acordul pentru efectuarea acțiunilor respective”**.

Raportând prescripțiile imperative ale art.177 alin.(1), art.255 alin.(1) și art.304 alin. (1) Cod de procedură penală la conținutul demersului Procurorului General din 12.11.2018 și al Hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii din 13.11.2018, se poate menționa că în

speța dată nu a fost emisă nici o ordonanță³, respectiv angajatorul nu a avut temei legal de a emite ordinul de suspendare provizorie din funcție pe simplul motiv că nu a avut la executare o ordonanță în acest sens, emisă de procuror, prin care să se dispună aplicarea măsurii procesuale de constrângere de suspendare a unui judecător din funcție, sub pretextul că ar fi comis o infracțiune.

Având în vedere că demersul Procurorului General, *întocmit în ordinea art.200 alin. (3) Cod de procedură penală*, referitor la aplicarea măsurii procesuale de constrângere de suspendarea provizorie din funcție, putea fi expediat doar pentru a pune în executare ordonanța respectivă a procurorului care conduce sau efectuează urmărirea penală în cauza respectivă și putea conține doar solicitarea cu privire la punerea în executare a ordonanței de aplicare a măsurii procesuale de constrângere, lipsa ordonanței, care urma să fie emisă inclusiv în conformitate cu prevederile art.177 alin.(1), art.255 alin.(1) și art.304 alin.(1) Cod de procedură penală, denotă, în realitate, prin excelență, o manifestare de voință din partea angajatorului, deoarece nu a fost pus în situația de a pune în executare un act prin care s-a dispus aplicarea măsurii procesuale de constrângere în privința învinutului, ci, la discreția sa, a dispus suspendarea din funcție a unui judecător, fără respectarea procedurii prevăzute de Lege și fără a respecta drepturile unui învinuit în procesul penal, prevăzute de art.66 alin. (2) pct.2), pct.14), pct.25¹)⁴ și pct.27) Cod de procedură penală.

Totodată, lipsa ordonanței emise de către procuror în ordinea art.177 alin.(1), art.255 alin.(1) și art.304 alin.(1) Cod de procedură penală și, lăsarea la discreția angajatorului adoptarea soluției de suspendare din funcție, denotă că în speța dată s-a încălcat atât de către procuror, cât și de către angajator ordinea publică stabilită de Lege pentru aplicarea măsurii procesuale de constrângere, fapt care, potrivit art.1 alin.(2), art.2, art.7 și art.251 Cod de procedură penală, pe cale de consecință, trebuie să se soldeze cu anularea Hotărârii respective.

În calitate de concluzie (!!!), pe cale de consecință, se impune mențiunea că, în cazul în care Consiliul Superior al Magistraturii admite adoptarea hotărârilor de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere de către angajator, consimte că într-o cauză penală chiar și conducătorul unei gospodării țărănești ar putea să emită hotărâri care să producă efecte asupra drepturilor și libertăților persoanei în procesul penal, fără a avea acces la materialele cauzei penale și fără a avea posibilitatea de a aprecia raportul de proporționalitate între interesul urmărit și ingerința admisă în drepturile persoanei, **bazându-se în mod exclusiv pe presupuneri și încălcând în mod flagrant principiul prezumției nevinovăției.**

Mai mult ca atât, tot **în calitate de concluzie**, având în vedere că, deși nu i s-a prezentat toate materialele cauzei penale pentru a-și forma opinia cu privire la oportunitatea aplicării unei măsuri procesuale de constrângere față de un judecător, faptul că toți judecătorii din Republica Moldova sunt numiți și eliberați în/din funcție cu participarea Consiliului

3 Din care să rezulte cauza și necesitatea aplicării măsurii procesuale de constrângere

4 Care prevede mai ales dreptul „să ia cunoștință de materialele și probele prezentate de procuror împreună cu demersul sau recursul său cu privire la aplicarea, prelungirea, revocarea, înlocuirea măsurii procesuale de constrângere”

Superior al Magistraturii, este evident că manifestarea voinței de către această autoritate, face evidentă punerea unei presiuni inechitabile pe magistrații care în continuare vor examina cauza penală în care este acuzat judecătorul suspendat din funcție.

14.2.2) Având la bază normele procesual-penale expuse în pct. 14.1 al prezentei cereri, care au caracter imperativ, este evident că, pentru a dispune aplicarea față de un învinuit a măsurii procesuale de constrângere, era absolut obligatorie emiterea în acest sens a ordonanței de către procurorul care exercită, sau, după caz, exercită urmărirea penală în cauza respectivă, prin care să se dispună aplicarea măsurilor procesuale de constrângere în ordinea art. 177 Cod de procedură penală⁵, care putea fi pusă în executare de către angajator și nu emiterea hotărârii de suspendare de către angajator, fără a avea acces la materialele cauzei penale și fără a putea analiza existența bănuielii rezonabile și, implicit, fără a avea posibilitate să analizeze oportunitatea și proporționalitatea admisibilă între interesul urmărit (în cazul de față asigurarea ordinii publice) și ingerința admisă în drepturile unui judecător.

14.2.3) În același timp, având la bază prevederile art. 114 din Constituția RM, potrivit cărora: „**Justiția se înfăptuiește în numele legii numai de instanțele judecătorești**”, art. 115 alin. (1) și (3) ale Constituției RM, care prevăd că: „**Justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție, prin curțile de apel și prin judecătorii**” și „**Înființarea de instanțe extraordinare este interzisă**” și conținutul art. 123 alin. (1) al Constituției RM, care prevede expres că: „**Consiliul Superior al Magistraturii asigură numirea, transferarea, detașarea, promovarea în funcție și aplicarea de măsuri disciplinare față de judecători**”, este evident că au fost încălcate flagrant inclusiv normele constituționale imperative și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd dreptul unei persoane de a fi judecată de către o instanță competentă.

14.2.4) Totodată, cu referire la interesul urmărit, este evident că ordinea publică nu poate fi asigurată prin încălcarea procedurii de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere (**cu alte cuvinte prin încălcarea ordinii publice**).

14.2.5) În **concluzie** (!!!), este evident că competența de a aplica măsura procesuală de constrângere în toate cazurile o are organul de urmărire penală, procurorul sau judecătorul, iar angajatorul are obligația doar de a pune în executare hotărârea respectivă de aplicare a măsurii procesuale de constrângere.

14.3) Cu referire la caracterul anticonstituțional al prevederilor art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului consider relevante următoarele argumente:

Posibilitatea suspendării funcționarilor publici din funcția deținută pînă la finisarea urmăririi penale a făcut obiectul examinării de către Curtea Constituțională.

Astfel, în Hotărîrea Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016 s-a indicat în mod expres că art. 53 lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, care oferă dreptul autorității publice de a **suspenda raporturile de serviciu pînă la remiterea cauzei în instanța de judecată** ... transgresează principiul proporționalității, măsura fiind excesivă în raport cu obiectivul ce trebuie atins, și prin aceasta fiind contrar art.43 combinat cu art.54 din Constituția Republicii Moldova.

⁵ Fapt expres prevăzut în pct.21 al Deciziei nr.27, pronunțate de Curtea Constituțională la data de 29.04.2016

14.3.1) Totodată, pentru a asigura un grad adecvat și real de independență a judecătorilor, în plan național au fost instituite mai multe garanții care sînt chemate să asigure inviolabilitatea acestora. Sub acest aspect, Curtea Constituțională, în hotărîrea nr.22 din 05.09.2013 expunîndu-se asupra corespunderii normelor constituționale a unor prevederi referitoare la imunitatea judecătorului a indicat în mod expres că, citez: „50. Dispozițiile art. 114 și art. 116 alin. (1) din Constituție și art. 17 din Legea cu privire la statutul judecătorului instituie principiul independenței judecătorilor, fără de care este imposibilă o activitate autentică de înlăptuire a justiției. Realizarea principiului independenței judecătorului, pus la baza autonomiei autorității judecătorești, se asigură prin procedura de înlăptuire a justiției, modul de numire, **suspendare**, demisie și eliberare din funcție a judecătorului, prin declararea inviolabilității judecătorului. ...

55. Normele constituționale privind statutul judecătorului sunt bazate pe exigențele actelor internaționale privind principiile și măsurile stabilite referitoare la statutul și drepturile magistraților, garanțiile independenței acestora, reieșind din importanța rolului justiției în apărarea statului de drept. ...

57. Potrivit Recomandării CM/Rec (2010)12 a Comitetului Miniștrilor către statele-membre cu privire la judecători: independența, eficiența și responsabilitățile, „**scopul independenței justiției, astfel cum este prevăzut în articolul 6 al Convenției, este de a garanta fiecărei persoane dreptul fundamental de a fi examinat cazul său în mod echitabil, având la bază doar aplicarea dreptului și fără nici o influență nepotrivită**”. ... Judecătorii trebuie să ia decizii în mod independent și imparțial și să poată acționa fără nici un fel de restricții, **influențe nepotrivite, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, fie chiar autorități judiciare**.

58. Prin urmare, independența judecătorului asigură în mod iminent realizarea accesului liber la justiție – drept fundamental garantat de articolul 20 din Constituție.

59. Din enunțurile expuse supra, rezultă cu certitudine că esența independenței judecătorului rezidă în autonomia acestuia la adoptarea deciziilor judecătorești. Aceasta presupune că judecătorul urmează să fie ocrotit și să-i fie garantat că la judecarea cauzelor, atribuție conferită de Constituție, el nu va fi supus persecuțiilor și nu va putea fi antrenată urmărirea penală pentru modul de interpretare a legii, apreciere a faptelor sau evaluarea probelor, cu excepția „cazurilor de rea-credință”. ...

62. Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni al Consiliului Europei (în continuare - CCJE), în Avizul nr.3, sprijină regula, potrivit căreia „Judecătorii care, în exercitarea mandatului său comit fapte, care ar fi considerate infracțiuni în orice circumstanțe (de exemplu acceptă mită) nu pot invoca imunitatea într-un proces penal ordinar” (parag.52). Referitor la creanțele abuzive ale judecătorilor CCJE recomandă „**în statele unde se poate demara o investigație sau o acțiune penală la solicitarea unei persoane particulare, ar trebui să existe un mecanism care să prevină sau să oprească astfel de investigații sau acțiuni [...] dacă nu există fapte care să sugereze că judecătorul trebuie tras la răspundere penală**” (parag.54). ...

68. Curtea constată că legiuitorul constituant, statuând că „judecătorii instanțelor judecătorești sunt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii”, a consacrat independența judecătorului pentru a asigura excluderea oricărei influențe din partea altor autorități. Această garanție nu poate fi însă interpretată ca fiind de natură să determine lipsa responsabilității judecătorului. Legea fundamentală, potrivit art. 116 alin. (1), nu

conferă numai prerogative ce stau la baza conceptului de „independență”, ci stabilește și anumite limite, **care se circumscriu sintagmei „potrivit legii”**. ...

100. Curtea menționează că din acțiunile procesuale enumerate la art. 19 alin. (5) din Legea cu privire la statutul judecătorului, doar arestul poate fi dispus numai în cadrul urmăririi penale de către judecătorul de instrucție. În acest sens, relevantă este prevederea art. 279 alin. (1) din Codul de procedură penală, potrivit căreia acțiunile de urmărire penală pentru efectuarea cărora este necesară autorizarea judecătorului de instrucție, precum și măsurile procesuale de constrângere sunt pasibile de realizare doar după pornirea urmăririi penale, dacă legea nu prevede altfel.

101. Pe cale de consecință, Curtea constată că atât prevederile articolului 19 alin. (5) din Legea cu privire la statutul judecătorului, cât și normele procesual-penale ce urmează a fi aplicate la reținerea, percheziția, aducerea silită a judecătorului nu prevăd expres care subiecți procesuali pot efectua acțiunile respective până la pornirea urmăririi penale. **De asemenea, norma supusă analizei nu reglementează modul în care Procurorul General conduce sau efectuează controlul asupra efectuării acțiunilor date.**

102. Prin urmare, Curtea constată lacune în normele supuse controlului constituționalității și consideră necesar emiterea unei adrese Parlamentului în vederea lichidării acestora. ...”

14.3.2) În pofida celor menționate, la moment, legislația națională este confuză atunci când stabilește mecanismul de reglementare a procedurii suspendării din funcție a judecătorilor.

Astfel,

a) în conformitate cu prevederile art.76 lit.g) Codul muncii, suspendarea operează doar în situația în care cauza penală este trimisă în instanța de judecată, iar infracțiunea este incompatibilă cu munca prestată;

b) în conformitate cu prevederile art.200 alin.(1) Cod de procedură penală, suspendarea provizorie din funcție constă în interzicerea provizorie motivată **învinuitului, inculpatului** de a exercita atribuțiile de serviciu sau de a realiza activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public;

c) în conformitate cu prevederile art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului, judecătorul poate fi suspendat din funcție dacă în privința lui se începe urmărirea penală.

Este evident, că cele 3 norme de drept reglementează în mod diferit, atât condițiile în care autoritatea publică **poate** suspenda raporturile de serviciu, cât și momentul de la care **poate** fi aplicată această măsură în privința subiectului, precum și statutul procesual al acestuia.

14.3.3) În același timp, deși potrivit Constituției Republicii Molodva se indică în mod expres faptul că judecătorul este inamovibil, cel mai puțin protejat de abuzuri și atitudine subiectivă în acest caz sînt judecătorii, care pot fi suspendați din funcție chiar pînă la emiterea ordonanței de pornire în privința lor a urmăririi penale indiferent de ce faptă prejudiciabilă au comis, precum și indiferent dată această faptă este în legătură cauzală cu activitatea lor de serviciu sau nu.

14.3.4) Totodată nu este clar ce statut are măsura - suspendarea din funcție, aplicată de Consiliul Superior al Magistraturii.

Astfel, pentru a avea statutul unei măsuri procesuale de constrângere, în sensul art.197 și 200 Cod de procedură penală, judecătorul trebuie să dețină obligatoriu calitatea de învinuit ori inculpat.

Contrar normelor expuse în Legea specială - Codul de procedură penală, în cazul în care Consiliul Superior al Magistraturii, **din oficiu**, suspendă din funcție judecătorul în conformitate cu prevederile art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului (*în speța noastră Procurorul General este membru al CSM și nu procuror care nemijlocit efectuează urmărirea penală*), această măsură poate fi aplicată chiar și în cazul admiterii sesizării Procurorului General de pornire a urmăririi penale, de reținere, de aducere silită, de arestare sau de percheziție a judecătorului, reieșind din pct.9.8 al Regulamentului cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii.

În speța reclamantului Eugen Popovici, însă, Consiliul Superior al Magistraturii a dispus suspendarea din funcție:

- **fără ca Procurorul General să fi înaintat sesizare privind acordul la pornirea urmăririi penale, reținere, aducere silită, arestare sau percheziție a acestui judecător;**

- **fără a dispune de ordonanța procurorului privind aplicarea măsurii procesuale de constrângere și**

- **fără a dispune de ordonanța de punere sub învinuire a judecătorului.**

14.3.5) Mai mult, art.200 alin.(3) Cod de procedură penală prevede că hotărîrea de suspendare provizorie din funcție poate fi contestată la judecătorul de instrucție, iar art.24 alin.(6) din Legea cu privire la statutul judecătorului stipulează că hotărîrea de suspendare din funcție se contestă la Curtea Supremă de Justiție în termen de 15 zile.

În acest sens, prevederile contestate ale art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului, reglementează diferit condițiile, momentul și temeiurile de aplicare și contestare a măsurii de suspendare provizorie din funcție prevăzută în articolele 197 și 200 din Codul de procedură penală.

Avînd în vedere specificul dreptului la muncă, dar și al poziționării judecătorului în calitate de subiect al raporturilor de muncă, atît normele naționale, cît și cele internaționale stabilesc un minim de garanții, menite să asigure inviolabilitatea acestuia, precum și o protecție adecvată a demnității, securității și stabilității lui, inclusiv să împiedice un eventual comportament abuziv al Consiliului Superior al Magistraturii.

Prin urmare, cu referire la faptul dacă se dispune suspendarea din funcție a unui judecător în legătură cu presupunerea că acesta ar fi comis o infracțiune, dispozițiile art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului permit aplicarea unei „restricții” inadmisibile, prin prisma:

- aducerii unei lezări a caracterului echitabil al unui proces penal **deoarece se admite aplicarea măsurilor procesuale de constrângere de către o instanță care nu este competentă** să se expună asupra oportunității aplicării măsurilor procesuale de constrângere din motivul că nu are acces la toate materialele cauzei penale și **fără a respecta dreptul învinuitului cu privire la apărare pe motiv că măsura respectivă poate fi aplicată fără participarea persoanei;**

- privind restrîngerea dreptului la muncă protejat de art.43 din Constituție, în condițiile în care Consiliul Superior al Magistraturii poate suspenda raporturile de serviciu în

lipsa unei hotărâri judiciare în acest sens, precum și datorită faptului că momentul de la care poate fi aplicată această măsură în privința judecătorului este diferit de cel prevăzut de Codul muncii și Codul de procedură penală.

14.3.6) În acest sens, prevederile contestate ale Legii cu privire la statutul judecătorului lasă la discreția Consiliului Superior al Magistraturii hotărârea de a suspenda sau nu raporturile de serviciu fără a fi stabilite condiții, modalități și criterii clare și precise (a se vedea *mutatis mutandis* hotărârea CEDO *Milojević și alții v. Serbia* din 30 ianuarie 2016), deși art.76 Codul muncii indică expres că această măsură poate fi aplicată în condiții ce nu depind de voința părților la raportul de muncă.

Mai mult, condițiile, modalitățile și criteriile stabilite, diferă esențial de cele prevăzute de Codul muncii și Codul de procedură penală, iar hotărârea de suspendare a raporturilor de muncă rămâne la discreția subiectivă a Consiliului Superior al Magistraturii și doar bazându-se pe presupuneri, deoarece această autoritate nu este obligată în vreun fel să țină cont, cel puțin, de:

- legătura intrinsecă a presupusei infracțiuni comise cu funcția de judecător;
- caracterul rezonabil al acuzației aduse în raport cu ingerința în drepturile protejate ale persoanei (judecătorului);
- existența riscurilor prevăzute de Lege care să permită aplicarea măsurilor procesuale de constrângere;
- perioada de timp pentru care se aplică măsura procesuală de constrângere;
- necesitatea verificării la anumite perioade concrete de timp a oportunității menținerii față de persoană a măsurii procesuale de constrângere aplicate față de persoană;

14.3.7) Astfel, prin efectul dispozițiilor legii contestate se produce un dezechilibru în defavoarea judecătorului, în sensul că acestuia i se pot suspenda raporturile de muncă în cazul intentării *oricărei* cauze penale, iar această măsură nu oferă garanții suficiente care să excludă acțiunile arbitrare sau abuzive ale Consiliului Superior al Magistraturii, fapt pentru care este excesivă în raport cu obiectivul ce trebuie atins, fiind susceptibilă a fi calificată drept subiectivă.

Respectiv, lipsa de claritate a prevederilor legale și a unor garanții jurisdicționale suficiente împotriva arbitrarului încalcă prevederile art.43 din Constituție, combinat cu art.54 al Constituției Republicii Moldova.

V – Expunerea datelor suplimentare ale autorului sesizării

15. În drept, prezentul demers mi-l bazez pe prevederile art.12/1 Cod de procedură civilă și art.43, art.54, art.114 art.115 alin. (1) și (3), art.123 alin.(1) și art.135 alin.(1) lit.a) și g) din Constituția Republicii Moldova, art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care statuează expres că fiecare persoană are dreptul ca cauza sa să fie examinată de către o instanță competentă, instituită de Lege.

Totodată, argumentele aduse în sprijinul alegației cu privire la necorespunderii prevederilor Constituției Republicii Moldova a prevederilor art.200 alin.(1) și alin.(3) Cod de procedură penală și art.24 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la statutul judecătorului confirmă că normele de drept menționate contravin inclusiv prevederilor art.1 alin.(3) și art.23 din Constituția Republicii Moldova./

VI – Documente anexate

La prezenta sesizare, urmează a fi anexate de către Curtea Supremă de Justiție înscrisurile care au stat la baza emiterii Hotărârii nr.522/24 din 13.11.2018, prin care s-a dispus suspendarea din funcție a judecătorului Eugen Popovici și încheierea judecătorului de instrucție Sergiu Ciobanu din 23.11.2018, prin care s-a dispus respingerea ca inadmisibilă a plîngerii depuse în baza art.200 alin.(3) Cod de procedură penală, deoarece aceste acte, în opinia apărării, justifică invocarea lipsei de calitate a legilor contestate și posibilitatea aplicării arbitrare a acestei măsuri procesuale de constrîngere pentru un termen nelimitat de către persoane care nu au acces la materiale cauzei penale.

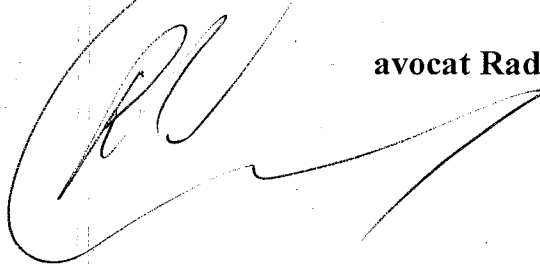
VII – Declarația și semnătura

Declar pe onoare că informațiile care au fost expuse în prezenta sesizare sunt exacte.

Sesizarea dată se depune la Curtea Supremă de Justiție, în cauza nr.3d-24/18, pentru a fi expediată spre examinare Curții Constituționale în conformitate cu prevederile art.12/1 Cod de procedură civilă.

PS – potrivit paginii electronice a Curții Supreme de Justiție, cererea de chemare în judecată depusă de către reclamantul Eugen Popovici a fost programată pentru data de 13.12.2018.

03.12.18

avocat Radu DUMNREANU

ÎNCHEIERE

25 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței,

judecătorul

judecătorii

Oleg Sternioală

Valeriu Doagă

Nina Vascan

Victor Burduh

Tamara Chișca-Doneva

grefier

Dumitru Braga

examinând, în ședință de judecată publică, cererea depusă de către Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Eugen Popovici împotriva Consiliului Superior al Magistraturii ce vizează anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 522/24 din 13 noiembrie 2018 cu privire la demersul Procurorului General, Eduard Harunjen, referitor la suspendarea din funcție a unui judecător,

c o n s t a t ă :

La 27 noiembrie 2018, Eugen Popovici a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la anularea hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii nr. 522/24 din 13 noiembrie 2018 cu privire la demersul Procurorului General, Eduard Harunjen, referitor la suspendarea din funcție a unui judecător.

Ulterior, la 4 decembrie 2018, Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu a depus cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și a art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995.

În motivarea cererii a susținut că, prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr. 75-VIII din 15 martie 2017, Eugen Popovici a fost numit în funcția de judecător la Judecătoria Orhei, pe un termen de cinci ani. La moment însă, judecătorul Eugen Popovici este suspendat din funcție, fiind acuzat într-o cauză penală, în care urmărirea penală este efectuată de către Procuratura Anticorupție de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 30, 33, 42 alin. (2) și (4), 45, 243 alin. (2) lit (b) și 324 alin. (3) lit. a) Cod penal.

În opinia reprezentantului reclamantului, suspendarea din funcție a judecătorului Eugen Popovici la demersul Procurorului General a fost dispusă

fară a se constata printr-o sentință comiterea de către judecător a unei infracțiuni și fără a fi emisă ordonanța prevăzută de art. 177 Cod de procedură penală, în demersul Procurorului General fiind indicat doar că acesta ar fi comis o infracțiune, care ar consta în pretinsa primire prin intermediul avocatului Serghei Șteliman a sumei de 2000 Euro de la rudele unui inculpat, cauza căreia se afla în procedura sa, pentru a-i schimba măsura preventivă și pentru a aplica față de această persoană o pedeapsă non privativă de libertate, precum și că, pentru a tăinui și deghiza originea banilor primiți, prin intermediul soției sale a organizat convertirea acestora la filiala nr. 9 a BC „FinComBank” SA, prin intermediul beneficierii de servicii de schimb valutar, obținând echivalentul a 39080 lei.

A mai indicat că pentru a dispune aplicarea măsurii procesuale de constrângere de suspendare din funcție a judecătorului Eugen Popovici, atât în demersul Procurorului General, cât și în hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii, în calitate de circumstanțe de drept care permit suspendarea din funcție a unui judecător s-a făcut referire la prevederile art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și la prevederile art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995.

Din considerentul că după cum a invocat reprezentantul lui Eugen Popovici – avocatul Radu Dumneanu, prevederile art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și prevederile art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului contravin prevederilor art. 43, 54, 114, 115 alin. (1) și (3) și art. 123 alin. (1) ale Constituției Republicii Moldova, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, a fost depusă prezenta cerere cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu a solicitat admiterea cererii cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate pentru verificarea corespunderii normelor constituționale a prevederilor art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală, precum și a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului.

În drept, și-a întemeiat cererea în baza prevederilor art. 121 Cod de procedură civilă și a art. 135 din Constituția Republicii Moldova.

Prin opinia depusă la 19 decembrie 2018 referitor la ridicarea excepției de neconstituționalitate pentru verificarea corespunderii normelor constituționale a prevederilor art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală, precum și a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995, reprezentantul pârâtului Consiliul Superior al Magistraturii – Petru Boghean a solicitat respingerea cererii enunțate, deoarece excepția de neconstituționalitate urmează a fi ridicată doar în cazul existenței unei contradicții dintre prevederile Constituției Republicii Moldova și norma de drept aplicabilă litigiului în cauză, ceea ce în speță lipsește, cu atât mai mult că dispozițiile în privința cărora se solicită a fi ridicată excepția de neconstituționalitate sunt suficient de previzibile pentru destinatarii săi. În

consecință, la caz în conformitate cu art. 12¹ Cod de procedură civilă nu există temeuri de sesizare a Curții Constituționale (f.d.59-61).

Pe parcursul examinării cauzei, la 17 ianuarie 2019, Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu a depus argumente suplimentare a necesității ridicării excepției de neconstituționalitate a art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală, precum și a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995 prin care a invocat că la caz există două decizii a Curții Constituționale referitor la excepția de neconstituționalitate a articolului 200 din Codul de procedură penală (suspendarea provizorie din funcție), însă în nici într-un caz Curtea Constituțională nu a soluționat în fond sesizarea.

În primul caz, Curtea Constituțională prin decizia pentru sistarea procesului privind excepția de neconstituționalitate din 14 martie 2018, deși a declarat inițial admisibilă sesizarea, în final a dispus sistarea procesului privind excepția de neconstituționalitate a articolului 200 Codul de procedură penală, deoarece norma contestată care reglementează suspendarea provizorie din funcție a devenit inaplicabilă cazului, or, suspendarea din funcție, având un caracter temporar, încetează *ipso facto*, odată cu demisia titularului din funcție, condiție ce s-a adevărit la caz.

În al doilea caz, Curtea Constituțională prin decizia de inadmisibilitate din 22 noiembrie 2018 a declarat inadmisibilă sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a articolului 200 alin. (3) din Codul de procedură penală.

În opinia reprezentantului reclamantului, este inadmisibilă invocarea în calitate de temei a faptului existenței deciziilor prin care Curtea s-a expus, or, temei de emitere a deciziilor pot constitui inclusiv respingerea unei cereri din motivul că sesizarea nu ar fi fost înaintată de o persoană competentă, dacă norma nu este aplicabilă speței sau dacă ar fi fost încălcată procedura în fața Curții.

În asemenea circumstanțe, în cazul soluționării în fond a sesizării se pronunță hotărâre sau se emite aviz, condiție ce nu se atestă la caz.

Circumstanțele respective în plus justifică, că cererea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate pentru verificarea corespunderii normelor constituționale a prevederilor art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală, precum și a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995 este întemeiată, motiv pentru care urmează a fi admisă (f.d.76-77).

În ședința de judecată, Eugen Popovici și reprezentantul acestuia – avocatul Radu Dumneanu, au solicitat instanței admiterea în sensul declarat a cererii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale pentru verificarea constituționalității prevederilor art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală, precum și a prevederilor art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului.

Reprezentantul pârâtului Consiliul Superior al Magistraturii – Petru Boghean în ședința de judecată a solicitat respingerea cererii enunțate pe motivele invocate în opinia anexată la dosar.

Audiind opinia participanților la proces, studiind cererea depusă de Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate, Colegiul Curții Supreme de Justiție consideră că cererea respectivă este întemeiată și urmează a fi admisă cu remiterea sesizării Curții Constituționale.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu prevederile art. 12¹ alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

În conformitate cu art. 12¹ alin. (2) Cod de procedură civilă, la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin. (1) lit. a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Conform paragrafului 82 din hotărârea nr. 2 din 9 februarie 2016 a Curții Constituționale, pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție, judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

În paragraful 83 din hotărârea menționată, Curtea a reținut că verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții Constituționale, iar judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la paragraful 82.

Colegiul Curții Supreme de Justiție constată că, la caz, sunt întrunite condițiile necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate stabilite în art. 12¹ alin. (2) Cod de procedură civilă și de Curtea Constituțională în hotărârea nr. 2 din 9 februarie 2016.

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate, și anume, art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995 intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, excepția este ridicată de către reprezentantul părții în proces, iar prevederile contestate sunt aplicabile cauzei, precum și nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale pe aceste obiecte, motiv din care cererea înaintată urmează a fi admisă.

Or, cererea de sesizare a Curții Constituționale privind verificarea constituționalității normelor contestate, depusă de către Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu constituie o prerogativă a acestuia, iar prin ignorarea excepției de neconstituționalitate și rezolvarea litigiului fără soluționarea prealabilă a excepției de către instanța de contencios constituțional, judecătorul ordinar ar dobândi prerogative improprie instanței judecătorești, ceea ce este inadmisibil.

Cu referire la acest aspect, Colegiul subliniază că obiectul litigiului pendinte este hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 522/24 din 13 noiembrie 2018 cu privire la demersul Procurorului General, Eduard Harunjen, referitor la suspendarea din funcție a unui judecător. Consiliul Superior al Magistraturii în hotărârea contestată a făcut referire la prevederile a căror control constituțional se solicită: art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995.

Prin urmare, Colegiul Curții Supreme de Justiție apreciază că de prevederile legale a căror control constituțional se solicită sunt pertinente soluționării litigiului principal.

La caz, este necesar de a preciza că deși anterior a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 200 din Codul de procedură penală în dosarul nr. 1-1320/17, aflat pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, iar Curtea a declarat inițial admisibilă sesizarea, în final s-a dispus sistarea procesului privind excepția de neconstituționalitate a articolului 200 Codul de procedură penală, deoarece norma contestată care a reglementat suspendarea provizorie din funcție a devenit inaplicabilă cazului.

În aceeași ordine de idei, Colegiul Curții Supreme de Justiție respinge și referirea reprezentantului pârâtului Consiliul Superior al Magistraturii – Petru Boghean la decizia de inadmisibilitate a Curții Constituționale din 22 noiembrie 2018 (sesizarea nr. 170g/2018), prin care a fost declarată inadmisibilă sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a articolului 200 alin. (3) din Codul de procedură penală, deoarece acest argument nu constituie temei absolut de respingere a cererii cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale a Republicii Moldova, întrucât chestiunile care au fost soluționate prin decizia de inadmisibilitate enunțată diferă de chestiunile care urmează a fi soluționate în prezentul litigiu.

Or, raportul dintre angajator și salariat examinat prin decizia de inadmisibilitate a Curții Constituționale din 22 noiembrie 2018 este diferit raportului dintre Consiliul Superior al Magistraturii și judecător.

Așadar, Colegiul Curții Supreme de Justiție precizează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală nu este rezolvată, Curtea expunându-se în primul caz exclusiv asupra sistării procesului, iar în al doilea caz, deși Curtea s-a expus asupra inadmisibilității sesizării, circumstanțele stabilite în cadrul cauzelor sunt diferite.

Din considerentele enunțate, Colegiul Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite cererea depusă de către Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale pentru verificarea constituționalității prevederilor art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și a art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995.

În conformitate cu art. 12¹, 269-270, 424 alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se admite cererea depusă de către Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și a art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995.

Se remite Curții Constituționale cererea lui Eugen Popovici, reprezentat de avocatul Radu Dumneanu și sesizarea formulată referitor la controlul constituționalității prevederilor art. 200 alin. (1) și alin. (3) Cod de procedură penală și a art. 24 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la statutul judecătorului nr. 544 din 20 iulie 1995.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,
judecătorul

/semnătura/

Oleg Sternioală

Judecătorii

/semnătura/

Valeriu Doagă

/semnătura/

Nina Vascan

/semnătura/

Victor Burduh

Tamara Chișca-Doneva

Copia corespunde originalului.

Judecătorul

Tamara Chișca-Doneva